

af, efterhaanden som Hjemmene, hvorfra de komme, have udviklet sig i Kraft af den sociale Lovgivning, idet Hjemmene ere bedre, mere beskyttede mod Sygdom, Nød og Fattigdom, saa at de unge Mennesker nu komme med Trang og Lyst til at deltage i ædlere Fornøjelser. De deltage, som det ærede Medlem sagde, i Sporten, de betragte Naturen, de foretage Udflugter i Naturen og deltage i sundt Foreningsliv og andre Ting, som der mere og mere bliver Lejlighed til ogsaa paa Landet for Ungdommen at deltage i. Derfor aftager Trangen til spirituøse Drikke, derfor aftager Lysten til at drikke sig fuld, men denne Trang, denne Lyst, synes jeg ikke, vi skulde gaa hen og støtte ved tvivlsomme Love, som efter min Overbevisning snarere ville virke til Skade end til Gavn for Formaalet. Man skal være meget vis paa, at den Lov, man giver, virkelig vil fremme det Formaal, man tilsigter, og det har jeg stor Mistillid til her.

Men der er en Ting til, som det ærede Medlem sagde, og som jeg fuldt ud kan give ham Ret i, og det er, at hvis det kunde komme dertil, at Fagforeningerne fordrede at deres Medlemmer, at de skulde undlade at nyde berusende Drikke paa Arbejdspladsen, vilde det være et mægtigt Fremskridt. Det vilde virke ganske anderledes nyttigt end hvilken som helst Lov, man vedtog om, at det skal være Folk forbudt at nyde spirituøse Drikke, thi det er sikkert, at hvis Arbejdsgiverne vilde komme med et saadant Forbud, vilde det, som det ærede Medlem sagde, virke ubetinget skadeligt i Stedet for nyttebringende, og ligesaa, naar man gør det ved Lov. Hvorfor skal hele Befolkningen bindes paa den Maade, fordi der er enkelte, der misbruge de Goder, som Naturen stiller til Raadighed for Menneskene — thi jeg kalder det et Gode. Der er Eksempler paa, at Fagforeninger selv have kunnet klare det. Jeg ved, at der i Amerika findes Fagforeninger, som udelukke et Medlem, saasnart han nyder spirituøse Drikke paa Arbejdspladsen; det er ikke alle, men jeg ved, at saadanne Tilfælde findes.

Dernæst maa jeg spørge, hvorfor der skal gøres Forskel paa Land og By. Naar det paa Landet skal forbydes os at nyde, hvad vi ville, hvorfor skulle de saa i Byerne have Lov til at være fri for Folkeafstemning? Hvorfor skal Kommunalbestyrelsen afgøre det der? Lad os stille os ens. Skulle vi paa Landet paa almindelig indskrænket Kost, forekommer det mig, at

Byerne skulle paa det samme. Men det gør man naturligvis ikke, thi man kan ikke faa det gennemført; det vilde naturligvis skade Byerne. Men paa Landet vil det samme i Længden vise sig at være Tilfældet. Vi maa dog huske paa, at efterhaanden som Samfærdselsmidlerne udvikles, kommer man mere omkring i Landet, og der kommer flere Folk omkring. Efterhaanden som der kommer rejsende fra Udlandet i Ferierne, er det klart, at man trænger til Steder, hvor man kan tage Natteophold, hvor man kan tage ind. Man trænger paa Landet efterhaanden mere og mere til Gæstgiverier. Men skal det være tilfredsstillende for de rejsende, lad os sige Folk fra Byerne, som tage deres Ferierejse, som ville ud for at forfriske sig, som det ærede Medlem sagde, ved Betragtning af Naturens Skønhed, skulle de altsaa have Lejlighed til at komme ind paa et Gæstgiveri, et Hotel eller sligt, og saa vil jeg nok spørge, om De tro, at der kommer mange Folk til et Sted, hvor Gæstgiveriet er i en saadan Tilstand, at man ikke føler sig vel til Mode der. Og jeg vil gerne vide, om man tror, at en Gæstgiver ude paa Landet kan holde sin Gaard, sine Værelser, sin hele Betjening i en passende Orden, der er tilfredsstillende for de rejsende, som tage ud i Ferien, og som trænge til Hvile og Glæde —, i en saadan Orden, at de gide tage derind, naar han ikke har Udsigt til at tjene Penge uden paa de faa, som komme derind for at nyde en Kop Chokolade eller sligt. Jeg forlanger i alt Fald, naar jeg er paa Rejse, efter en anstrengt Dag at faa det, som jeg faar det i mit Hjem efter mit Arbejde. Er man ude paa Rejse, anstrenger man sig — det gør man ogsaa ved Sport —, og saa tror jeg, det er nyttigt, at jeg, naar jeg kommer til Huse om Aftenen, faar den Forplejning, som jeg sætter Pris paa, og som jeg er vant til, og jeg synes, det er strengt, naar jeg kommer til en Gæstgivergaard paa et saadant Sted og er sulten og trænger til et Maaltid, at jeg saa pludselig faar at vide, at nu bliver jeg mulkteret. Gæstgiveren har nemlig ikke haft Vin i Huset, jeg har sendt Bud efter det hos en Købmand eller har haft det med i min egen Vogn, og saa skal jeg mulkteres. Nej, det Gæstgiveri kommer jeg ikke oftere til, og jeg tvivler paa, at man faar mange rejsende, naar man gaar frem paa den Maade. Der tales om at gøre Danmark til et Turistland. Vi have ikke store Naturskønheder, men vi kunne dog i det mindste give dem en ordentlig Forplejning. Jeg vil sige til de ærede Medlemmer,